

Katowice, 30 stycznia 2019 r.

dr Paweł CHORZĘPA

Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego
Zakład Realizacji Obrazu Telewizyjno-Filmowego
Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach

Autoreferat

1. Imię i nazwisko:

Paweł CHORZĘPA

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe

- magister sztuki w dziedzinie sztuk filmowych, Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego Uniwersytetu Śląskiego, 2011;
- magister filozofii, Uniwersytet Jagielloński, 2013;
- doktor sztuki w dziedzinie sztuk filmowych, Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego Uniwersytetu Śląskiego, 22.07.2016, na podstawie dzieła artystycznego, filmu dokumentalnego pt. „ZUD” oraz rozprawy doktorskiej pt.: *Dokument fabularyzowany – konwencje, wartości. Rozważania teoretyczne na podstawie filmu „Zud”*, promotorem w przewodzie był dr hab. Maciej Pieprzyca, recenzentami: dr hab. Adam Sikora oraz prof. dr hab. Piotr Wojtowicz.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych:

- 2011 – do chwili obecnej – Uniwersytet Śląski, Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, Zakład Realizacji Obrazu Telewizyjno-Filmowego, stanowisko: adiunkt – nauczyciel akademicki;
- 2015 – do chwili obecnej – Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie – wykładowca na kierunku scenografia;
- 2016–2016 – AMA Film Academy, Kraków – wykładowca na kierunku operatorskim.

Podstawowe miejsce pracy: Uniwersytet Śląski w Katowicach, Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, Zakład Realizacji Obrazu Telewizyjno-Filmowego.

4. **Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (wraz z późniejszymi zmianami.):**

a) **tytuł osiągnięcia (dzieło wyróżnione w postępowaniu habilitacyjnym)**

Film pt. „PIERWSZY POLAK NA MARSIE”, reż. Agnieszka Elbanowska, zdj. Paweł Chorzępa, producent Square Film Studio 2016, 37 minut, gatunek: film dokumentalny (data premiery: 10 października 2016);

b) **omówienie celu naukowego i artystycznego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania.**

Zasadniczym celem mojej pracy twórczej i artystycznej jest próba znalezienia odpowiedzi na pytanie: *Na czym polega istota pracy operatora filmów dokumentalnych?*

Zwykło się mówić, że dla widza, by dokument zawierał obiektywną prawdę o człowieku czy konkretnym wydarzeniu, winien być rejestrowany w sposób jak najmniej zapośredniczony, czyli najbliższy czystej obserwacji. Moim zdaniem założenie to nie jest możliwe do spełnienia, ponieważ już rozpoczynając pracę nad filmem dokumentalnym reżyser wprowadza mnie – operatora – w świat nowej rzeczywistości, której poznaję zasady i strukturę. Sama obserwacja sytuacji i czekanie na odpowiedni moment, by włączyć kamerę są niewystarczające. Konieczne jest dokonanie przemyślanej selekcji patrzenia. Jako operator realizuję to poprzez ograniczenie możliwych zabiegów formalnych, tj.: poprzez sposób pracy kamery, użycie konkretnych obiektywów, wybranie właściwego punktu widzenia, ruch kamery czy kreację światła. Dobór ten służy zbudowaniu spójnego świata, który jest odzwierciedleniem sposobu postrzegania go przez bohatera dokumentu lub koreluje z nim w inny sposób.

Świat wizualny w filmie „Pierwszy Polak na Marsie” w reż. Agnieszki Elbanowskiej został podzielony na trzy rozdziały. Pierwszy z nich ukazuje subiektywne widzenie głównego bohatera Kazimierza Błaszczaka, który za pomocą kamery typu *handycam*, rejestruje sam siebie (początkowo nagrywa swoją twarz, a następnie pokazuje, co obserwuje, komentując na żywo). Taki sposób realizacji pozwala dowiedzieć się, co myśli o sobie bohater filmu i w jaki sposób chce być postrzegany przez innych. Pomysł ten narodził się w wyniku zapoznania się z materiałami archiwalnymi zgromadzonymi przez Kazimierza, który przez lata sam nagrywał swoje życie.

Drugi świat filmu, trudniejszy do zrealizowania, także opowiada o Kazimierzu w jak najbardziej autentyczny i prosty sposób, przy czym jednak różni się od subiektywnej kamery

bohatera. Świat ten stworzyłem poprzez obiektywną rejestrację, która „podglądała” jego samotność i ukazywała absurdalność sytuacji, w których przyszło mu się znaleźć.

Trzeci świat filmu „Pierwszy Polak na Marsie” jest kontrą do dwóch poprzednich – zupełną kreacją, odrealnieniem. Jest odpowiedzią na pytanie: „Co na to społeczeństwo?”. Starałem się tutaj nadmiernie sformalizować wszystkie możliwe elementy za wyjątkiem tego, co mówią bohaterowie, tj.: scenografię; kadry, które sprawiają wrażenie nieruchomych obrazków, w których ludzie są umieszczeni w sposób nienaturalny; zbudowanie kompozycji „płaszczyznowej”, w której nie ma wielości planów – symetryczne, centralne ustawienie bohaterów; światło, które poprzez płaskie świecenie od kamery na całe tło i dodatkowo pojedyncze punktowe *naeksponowanie* twarzy, powoduje efekt oddzielenia bohaterów od drugiego planu. Wszystko to, by przywołać perspektywę podobną do tej z cerkiewnych ikon. Zabieg ten miał na celu zburzenie zasady autentyczności dokumentu na rzecz nasilenia wrażenia absurdalności sytuacji – mieszkańcy wsi budują ogromny radioteleskop, by móc skontaktować się z Kazimierzem, który bierze udział w konkursie o miejsce na prom kosmiczny, mający lecieć na Marsa.

Rozumienie dokumentu w sposób, w którym rodzaje filmowe mieszają się, a realizacja nie jest jedynie rejestracją zaistniałych wydarzeń, w której najważniejszym kryterium byłaby autentyczność, lecz próbą zbudowania jej w zupełnie sztucznie wykreowanej sytuacji, zaczęło się już od pierwszego filmu: „Krajobraz nizinny z kołyską” (2009), który zrobiłem z reżyserem Arkadiuszem Biedrzyckim. Rzeczywistość wizualna została stworzona tam poprzez zestawienie bohatera filmu – uzależnionego od alkoholu mężczyzny – z dopracowanymi, wręcz nadto estetycznymi kadrami ukazującymi jego otoczenie. Taka metoda miała pomóc wyrazić myśl, że w „tak pięknym świecie, można się tak bardzo zagubić”. Innym przykładem filmu, który ukształtował moje myślenie na temat dogłębnej obserwacji rzeczywistości, a następnie kreowania jej, jest „Kawałek lata” (2010) w reż. Marty Minorowicz. Sposobem na wydobycie znaczących emocji towarzyszących bohaterom, było wielokrotne rejestrowanie wydarzeń w określonych miejscach i o konkretnej porze. Tym samym jednym z bohaterów dokumentu stawała się sama przyroda.

Metodę tę rozwinąłem w kolejnym filmie „Zud” (2016) w reż. Marty Minorowicz, który został doceniony m.in. **nagrodą im. Andrzeja Munka za wykracanie poza granice dokumentu**: za „*silne i dojrzałe fabularne zdjęcia wykreowane bardzo skromnymi środkami w warunkach dokumentalnych [...]*”. Potwierdziło to moje przekonanie o tym, że należy iść dalej w myśleniu – poza *normalne* rozumienie tego, co Kazimierz Karabasz nazywał „cierpliwym okiem”. Współczesny widz jest znacznie bardziej wymagający od tego z czasów wspomnianego wyżej wybitnego dokumentalisty czy braci Lumière. Warto zastanowić się, jakich środków musieliby użyć dzisiejsi reżyserzy, by wzbudzić taki postrach wśród publiczności, jaki wywołał obraz wjeżdżającego pociągu na stację w Ciotat. W świecie,

w którym każdy telefon wyposażony jest w aparat fotograficzny, a ludzie są o wiele bardziej świadomi języka filmowego, ciężko o wyrafinowaną, a jednocześnie nowatorską formę. Stąd w swoich poszukiwaniach staram się kierować w stronę międzyrodzajowości dokumentu, która w moim przekonaniu jest kluczem do rozwoju artystycznego.

Kiedy pytam sam siebie: „Gdzie jest uczciwość twórcy dokumentalnego, który w sposób tak mocny ingeruje w zastaną rzeczywistość?”, odpowiadam, że w rzetelnym poznaniu świata bohatera, który możliwy jest w trakcie dogłębnej dokumentacji. To wiedza o istocie prawdy pozwala na modyfikację sytuacji, która staje się środkiem do przekazu. Prawda jest zawsze subiektywna, gdyż kształtuje się pomiędzy twórcą a rzeczywistością. Zadaniem artysty jest przefiltrowanie przez własną wrażliwość tego, co zobaczył w trakcie dokumentacji i w sposób uczciwy odtworzenie sytuacji w trakcie zdjęć. Film dokumentalny nie opiera się bowiem jedynie na zestawieniu ze sobą konkretnych informacji, lecz na emocjach, które widz może poczuć, a które wychodzą nie tylko od bohaterów, ale również od twórców, którzy spotkali się z przedstawioną nań rzeczywistością. Prawda subiektywna wynika zatem z wrażenia, z uczucia, jakie miało miejsce przy spotkaniu, a istotą jest znalezienie odpowiedniego sposobu na przeniesienie tego doznania, który sprawi, że film stanie się czymś znacznie ważniejszym niż czystą obserwacją.

Na początku mojej artystycznej drogi byłem przekonany, że dokument, który w sposób dogłębny dotyka rzeczywistości powinien zawierać w sobie dwie kategorie: autentyczność i uczciwość. Dzisiaj uważam, że tylko uczciwość.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo – badawczych

Jako reżyser powstającego od kilku lat filmu dokumentalnego pt. „SYNEK”, nauczyłem się spójniej patrzeć na opowieść realizowaną za pomocą obrazów, kadrów. W moim przekonaniu, w filmie dokumentalnym nie chodzi o nieustające szukanie pięknych ujęć, które nazbyt często nie niosą ze sobą opowieści czy dramaturgii. Nie chodzi również o opowiadanie historii jedynie poprzez ilustrowanie następujących po sobie dialogów. Moim zdaniem należy skupić się na tym, co rzeczywistość chce nam opowiedzieć w sferze obrazu i dźwięku, ale w subtelny, wieloznaczny i niedopowiedziany sposób, który kreśli się gdzieś pomiędzy sferą informacji i emocji. Ważną kwestią jest zwrócenie uwagi na kluczowe elementy konkretnych sytuacji, które mogą nas przenieść na wyższy intelektualnie poziom – sprowokują odniesienia do poprzednich scen, ale nie w sposób brutalny, a wysublimowany. Duże znaczenie mają w tym relacje w strukturze (między scenami, ujęciami – zarówno na poziomie rytmu, jak emocji) – to one budują opowieść. Znajomość tych relacji oraz zamierzone cele należy mieć już na planie dokumentalnym. Wyjaśniam to dlatego, gdyż jako reżyser i montażysta zdobyłem ogromną wiedzę, niedostępną w trakcie mojej edukacji oraz

ścieżki artystycznej jako autor zdjęć. To doświadczenie pozwala mi spojrzeć z innego punktu widzenia na kwestię kreacji, a także budowania spójności w dziele filmowym.

Od początku swojej drogi zawodowej poszukuję połączenia dwóch rodzajów filmowych – fabuły i dokumentu. Wydaje mi się, że dzięki wrażliwości, która pozwala mi w sposób subtelny je splatać, eksploruję nowe tereny w twórczości filmowej. Bardzo ciekawym projektem, w którym miałem okazję partycypować jako autor zdjęć jest „Opera o Polsce” (2016) w reż. Piotra Stasika, która jest swoistą hybrydą – filmem na pograniczu gatunków, zawierającym w sobie elementy dokumentu, fabuły, opery. Innym przykładem jest od kilku lat przygotowywany dokument „Andrew Warhol, moja fabryka” w reż. Bogdana Dziworskiego, w którym kreacyjne zdjęcia odgrywają kluczową rolę – to eksperymentalny film, w którym przekroczone są wszelkie granice rodzaju filmowego: dokumentu, fabuły, a nawet elementy performance’u.

Mimo tak dużego zaangażowania w projekty, które pozwalają mi na nowe rozwiązania formalne, od 2016 roku – po uzyskaniu tytułu doktora – pracowałem jako operator również przy takich dokumentach, jak: „Przemek Dyakowski. Życie na jazzowo” (2017) w reż. Andrzeja Mańkowskiego, „Newborn” (2018) w reż. Lidii Dudy, „In between” (2018) w reż. Jakuba Piątka, „Fortepian Chopina” (2018) w reż. Piotra Stasika, a także przy krótkometrażowym filmie fabularnym „Relax” (2018) w reż. Agnieszki Elbanowskiej. Współpracowałem również przy filmie dokumentalnym „Imperatyw” (2016) w reż. Tomasza Wolskiego oraz „Krzyżokach” w reż. Anny Gawlity (nagrodzonych Złotą Żabą w Konkursie Krótkometrażowych Filmów Dokumentalnych Festiwalu Camerimage 2018).

Od pewnego czasu intensywnie pracuję nad rozwojem filmów fabularnych, które w 2019 roku wejdą w okres produkcji, są to: krótkometrażowy film „Maria nie żyje” w reż. Marty Majewskiej, pełnometrażowy film „Magnezja” w reż. Macieja Bochniaka, a także pełnometrażowy film „Iluzja” w reż. Marty Minorowicz. Przy ich realizacji chciałbym wykorzystać wiedzę, którą zdobyłem jako dokumentalista, np. znaleźć najprostsze rozwiązania, które dadzą zamierzony efekt przy tworzeniu ujęć. Zaplanowane w ten sposób kadry już na poziomie scenariusza, dają czas i umożliwiają wydobycie subtelności na planie filmowym, usuwając ograniczenia narzucane w innym przypadku przez skomplikowane rozwiązania technologiczne. Tak jak w przypadku pracy przy filmie dokumentalnym, postaram się zachować czujność i z uwagą obserwować rzeczywistość podczas zdjęć.

6. *Działalność dydaktyczna i organizacyjna oraz popularyzacja dziedziny sztuk filmowych*

Jako pracownik naukowo-dydaktyczny Wydziału Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego w Zakładzie Realizacji Obrazu Telewizyjno-Filmowego Uniwersytetu Śląskiego prowadzę zajęcia z przedmiotów skupiających się wokół sztuki operatorskiej,

realizując takie przedmioty, jak: *zajęcia warsztatowe z filmu dokumentalnego: dokument kreacyjny, czy technikę i sprzęt operatorski*. Praktyka ta stwarza mi możliwość przekazania wiedzy na temat: kreacji rzeczywistości wizualnej, przy dużych ograniczeniach sprzętowych i małym składzie ekipy filmowej; analizy technicznej filmów kadr po kadrze; widzenia światła – w jaki sposób możliwe jest przeniesienie zaobserwowanego naturalnego światła do przestrzeni studyjnej. Zajęcia warsztatowe są niezwykle ważnym elementem kształcenia młodego dokumentalisty, więc staram się przekazać zdobytą wiedzę w sposób jak najbardziej praktyczny.

Drugim obszarem tego programu edukacyjnego jest kształtowanie świadomości studentów w niestandardowych rozwiązaniach warsztatowych w realizacji dzieł audiowizualnych. Harmonijne połączenie tych dwóch edukacyjnych przestrzeni jest niezbędnym warunkiem, aby absolwent kierunku mógł kreować *swoje własne światy na ekranie*. Jednocześnie program ten uwzględnia paradygmat dydaktyki w obszarze sztuki: *wyzwolić a nie zniewolić*, który rozwija między innymi: krytyczne myślenie, wyobraźnię, oryginalność, autentyczność, solidność, anarchię myślenia artystycznego wreszcie zgodę na osobiste ryzyko. Należy podkreślić, że takie podejście w procesie dydaktycznym, w obszarze sztuki, kształtuje postawy nonkonformistyczne i prowokuje do działań transgresyjnych. Dodatkowo prowadzę zajęcia w języku angielskim dla studentów programu wymiany Erasmus +.

Efekty pracy moich studentów i absolwentów prezentowane są na krajowych i międzynarodowych festiwalach. Wielokrotnie uczestniczyłem w procedurach dyplomowych studentów jak również pozauczelnianej promocji ich twórczości. Od roku 2016 sprawowałem opiekę pedagogiczną nad etiudami studentów, są to m.in.: *Przystań*” w reż. Marcina Lesisza (2016), *„Odpowiedź”* (2016) w reż. Tadeusza Kubicz, *„Fatalne skutki czytania książek”* (2016) w reż. Pawła Powolnego, *„Świat Marysi”* (2017) w reż. Katarzyny Żak, *„Na szczęście”* (2017) w reż. Piotra Januszkiewicza, *„Gdzie jest dziadek”* (2018) w reż. Adama Uryniaka i *„Elizabeth”* (2018) w reż. Wojciecha Klimala. Pełniłem również funkcję promotora oraz recenzenta w procedurze magisterskiej dla studentów: mgr Patryka Kin, mgr Syndii Palacz, mgr Roberta Niszkiewicza oraz mgr Katarzyny Kural-Sadowskiej.

Mimo że moim głównym miejscem zatrudnienia jest Uniwersytet Śląski, prowadzę również systematycznie zajęcia i warsztaty z zakresu technologii obrazu filmowego, telewizyjnego i hybryd multimedialnych w innych jednostkach naukowych. Od 2015 roku prowadzę działalność dydaktyczną na Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie na kierunku scenografia, gdzie przekazuję wiedzę na temat podstaw sztuki operatorskiej oraz współpracy scenografa z operatorem. W roku 2016 wykładałem analizę wizualną filmów na kierunku operatorskim w AMA Film Academy w Krakowie.

W roku 2014 rozpocząłem moją działalność jako opiekun grupy dokumentalnej podczas warsztatów filmowych „FILM SPRING OPEN”, którą kontynuuję do dnia dzisiejszego. Dwa lata później wraz z prof. Bogdanem Dziworskim przeprowadziłem warsztaty dla grupy złożonej z 20 migrantów i filmowców w ramach projektu „Poła widzenia” Malta Festival Poznań, które zaowocowały etiudami filmowymi przedstawiającymi miasto okiem obcokrajowców.

W 2017 roku zainicjowałem oraz przeprowadziłem warsztaty filmowe dla młodzieży Podkarpackiej Komisji Filmowej „CamON”, które miały na celu zaszczepienie w nich pasji filmowania poprzez zrealizowanie krótkiego filmu dokumentalnego i fabularnego. Przedsięwzięcie to kontynuowałem w 2018 roku.

W tym samym roku przeprowadziłem warsztaty techniczne z obsługi sprzętu filmowego w ramach programu „Działaj Lokalnie” Polsko – Amerykańskiej Fundacji Wolności realizowanego przez Akademię Rozwoju Filantropii w Polsce dla Przedszkola Filmowego 2018 ze Szkoły Wajdy, a także warsztaty dla kandydatów na studia na kierunku Realizacja Obrazu Filmowo-Telewizyjnego i Fotografia Wydziału Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

Jestem również współautorem publikacji w POLISH JOURNAL OF AESTETICS /ISSN 1643-1243/ – *The category of artistic thinking and Conception of Roman Ingarden's aesthetic situation.*

7. Podnoszenie kwalifikacji zawodowych oraz dydaktycznych

Stale podnoszę kwalifikacje zawodowe i dydaktyczne m.in. uczestnicząc w warsztatach zagranicznych studentów oraz w konferencjach, np.: w międzynarodowej konferencji naukowej popularyzującej dziedzinę sztuk filmowych: (WRiTV 2018) „W POSZUKIWANIU NOWEGO”. Podejmuję również aktywne działania zmierzające do zapewnienia wysokiej jakości kształcenia, poszerzania kompetencji dydaktycznych w programie umiędzynarodowienia, prowadząc wykłady i warsztaty w ramach programu ERASMUS+.

8. Opieka naukowa

Posiadam doświadczenie w kształceniu młodej kadry naukowej, sprawując funkcję promotora pomocniczego w przewodach doktorskich:

- Promotor pomocniczy w przewodzie doktorskim Pana mgr Adama Bajerskiego (w trakcie procedowania);

- Opiekun naukowy w przewodzie doktorskim Pana mgr Bartosza Konopki (w trakcie procedowania).

9. *Działalność popularyzująca dziedzinę sztuk filmowych*

Regularnie uczestniczę w międzynarodowych festiwalach filmowych w kraju i za granicą oraz towarzyszącym im spotkaniach i dyskusjach, podczas których prezentowane są m.in. filmy mojego autorstwa. Do najważniejszych zaliczyć można: Międzynarodowy Festiwal Sztuki Autorów Zdjęć Filmowych „CAMERIMAGE”, Festiwal Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni, Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Berlinie „Berlinale”, Krakowski Festiwal Filmowy, Warszawski Festiwal Filmowy, Documentary Festival Eindhoven „DOCfeed”, Koszaliński Festiwal Debiutów Filmowych „Młodzi i Film”, Międzynarodowy Festiwal Filmów Krótkometrażowych „żubrOFFka” w Białymstoku.

Jednocześnie zainicjowałem, przygotowałem merytorycznie oraz przeprowadziłem warsztaty filmowe dla młodzieży „CamON” we współpracy z Podkarpacką Komisją Filmową, które są rezultatem chęci łączenia mojej pasji do filmu, popularyzacji sztuki filmowej, jak również działania dla dobra regionu, z którego sam pochodzę. Warsztaty, których zarówno pierwsza (2017 r.), jak i druga edycja (2018 r.), okazały się sukcesem, będą miały swoją kontynuację w roku 2019. Nad nimi także będę sprawował pieczę.

Od 2014 współpracuję przy „FILM SPRING OPEN”, gdzie opiekuję się grupami dokumentalnymi podczas plenerów filmowych. Regularnie organizuję również warsztaty filmowe dla zagranicznych studentów Wydziału Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, podczas których mają oni możliwość poznać podstawy pracy z kamerą oraz zrealizować krótkie etiudy.

Załącznik: dzieła filmowe zrealizowane przed uzyskaniem stopnia doktora w dziedzinie sztuk filmowych wraz z wykazem nagród:

1. 2016, „ZUD”, film fabularny pełnometrażowy, reż. M. Minorowicz, zdj. P. Chorzępa
2016 Podgorica (Międzynarodowy Festiwal Pełnometrażowych Filmów Dokumentalnych "Underhill Fest") – Wyróżnienie
2016 Saratow (Międzynarodowy Festiwal Filmów Dokumentalnych "Saratowskie cierpienia") – **Nagroda za zdjęcia**
2016, Gdynia (Festiwal Filmowy) – Wyróżnienie w konkursie "Inne Spojrzenie"
2016 Kair (Cairo International Film Critics Week) – Nagroda Fathy Farag za najlepszy wkład artystyczny
2017 **Nagroda im. Andrzeja Munka** (przyznawana przez PWSFTviT) **za zdjęcia**; za "silne i dojrzałe fabularne zdjęcia wykreowane bardzo skromnymi środkami w warunkach dokumentalnych. Za umiejętność stawiania kamery w odpowiednim miejscu i ukazania nadziei w opowiedzianej historii"
2017 Wyspy Kanaryjskie (Festival Internacional de Cine Medioambiental de Canarias) – Wyróżnienie Specjalne
2. 2016, „Polonez”, dokument, reż. Agnieszka Elbanowska, zdj. Paweł Chorzępa
2016 Koszalin (Koszaliński Festiwal Debiutów Filmowych "Młodzi i Film") – Wyróżnienie – za "niebanalne podejście do tematu współczesnego patriotyzmu"
2017 Poznań (Short Waves Festival) – III Nagroda w Konkursie Polskim
2017 Sao Paulo – Rio de Janeiro (MFF Dokumentalnych "It's All True") – Wyróżnienie Specjalne
3. 2014, „Pogrzebiny”, film fabularny krótkometrażowy, reż. W. Stupnicki, zdj. P. Chorzępa
4. 2013, „Vegas”, dokument, reż. Ł. Konopa, zdj. P. Chorzępa
5. 2012, „Kiedy będę ptakiem”, dokument, reż. M. Pawluczuk, zdj. P. Chorzępa
2015 Lublin, Festiwal „Złote mrówkojady” – I Nagroda w kategorii: Mistrzowie obserwacji
2015 Erywań, Międzynarodowy Festiwal Filmowy Golden Apricot – Grand Prix
2014 Paryż, Festiwal Signes de Nuit – Signs Award w kategorii: Pełnometrażowy film dokumentalny
2014 Szczecin, Szczecin European Film Festival – II Nagroda w Konkursie Polskim za: „wnikliwe pokazanie przeżyć wewnętrznych ludzi zazwyczaj prezentowanych jako turystyczne atrakcje. Jury docenia harmonię środków wyrazu: bardzo dobre zdjęcia i zaskakującą dramaturgię”
2014 Praga, Międzynarodowy Festiwal Debiutów i Filmów Studenckich – Wyróżnienie Specjalne
2014 Lubljana, Festiwal Filmów o Emigrantach – Wyróżnienie
2014 Katowice, Węgiel Student Film Festival – **Nagroda za najlepsze zdjęcia**
2013 Łódź, Festiwal Mediów „Człowiek w zagrożeniu” – Nagroda Prezesa Stowarzyszenia Filmowców Polskich.

- 2013 Łagów, Lubuskie Lato Filmowe – Nagroda Zielonogórskiego Klubu Kultury Filmowej
6. 2012, „Samotność dźwięku”, dokument, reż. J. P. Bławut, zdj. J. Bławut, P. Chorzępa
2012 Polska, Kraków, Krakowski Festiwal Filmowy – Srebrny Lajkonik dla Najlepszego Filmu Dokumentalnego
2012 Polska, Poznań, Międzynarodowy Festiwal Filmowy Off Cinema – Wyróżnienie
2012 Polska, Bydgoszcz, **Plus Camerimage Międzynarodowy Festiwal Sztuki Autorów Zdjęć Filmowych – Konkurs Krótkometrażowych Filmów Dokumentalnych, Specjalne Wyróżnienie**
7. 2011, „Mój dom”, dokument, reż. M. Szymków, zdj. P. Chorzępa, C. Moser
2014 Australia, Sydney, WOW Film Festival – WOW Award w kategorii: Najlepszy Międzynarodowy Film Dokumentalny
2014 Australia, Sydney, WOW Film Festival – Nagroda Publiczności
2013 Polska, Warszawa, Międzynarodowy Festiwal Filmów Historycznych i Wojskowych Nagroda Prawosławnego Ordynariusza WP
2013 Słowenia, Lubljana, Festiwal Filmów o Emigrantach – Nagroda dla najlepszego filmu krótkometrażowego
2012 Polska, Kraków, Krakowski Festiwal Filmowy – Nagroda za Najlepszy Montaż, S. Paruch.
2012 Polska, Nowa Sól, Festiwal Filmowy Solanin – Grand Prix
2012 Polska, Nowa Sól, Festiwal Filmowy Solanin – Nagroda za Najlepszy Film
2012 Polska, Katowice, Międzynarodowy Festiwal Producentów Filmowych Regiofun – I Nagroda w Konkursie krótkiego i średniego metrażu
8. 2011, „After”, dokument, reż. Ł. Konopa, zdj. P. Chorzępa
2012 Włochy, Acireale, Magma International Short Film Festival – Nagroda za Najlepszy Dokument
2012 Niemcy, Hamburg, Hamburg International Short Film Festival – Wyróżnienie Specjalne
2012 Szwajcaria, Nyon, Visions du Réel – Najlepszy Film w sekcji First Step
2012 Anglia, Bristol, Encounters Short Film and Animation Festival – **Nagroda za zdjęcia** (student section)
2012 Cypr, Limassol, The International Short Film Festival of Cyprus (isffc) – Najlepszy Dokument
9. 2011, „Decrescendo”, dokument, reż. M. Minorowicz, zdj. P. Chorzępa
2012 Chorwacja, Zagrzeb, ZagrebDox International Documentary Film Festival – Wyróżnienie w Konkursie Młodych Twórców
2011 Polska, Kraków, Międzynarodowy Festiwal Filmowy “Etiuda & Anima” – Dyplom Honorowy
2011 Polska, Kraków, Krakowski Festiwal Filmowy – Międzynarodowy Konkurs Filmów Krótkometrażowych – Wyróżnienie
10. 2010, „Ostatni pociąg”, etiuda fabularna, reż. W. Tofilska, zdj. P. Chorzępa
2012 Włochy, Shortini International Film Festival – Nagroda za Najlepszy Film

2012 Włochy, Shortini International Film Festival – Nagroda za Najlepszą Reżyserię
2012 Włochy, Shortini International Film Festival – **Nagroda za Najlepsze Zdjęcia**
2012 Islandia, Grundarfjorour, Northern Wave Film Festival – Nagroda dla Najlepszego Filmu krótkometrażowego
2011 Polska, Łągow, Lubuskie Lato Filmowe – Złote Grono w kategorii Krótkich Filmów Fabularnych
2011 Ukraina, Kijów, New Vision Film Festival – Nagroda dla Najlepszego Filmu
2011 Rosja, Petersburg, Open Film Festival Beginning – Najlepszy Film Krótkometrażowy
2011 Rosja, Petersburg, Open Film Festival Beginning – **Najlepsze Zdjęcia**
2011 Włochy, Finale Ligure, Overlook International Short Film Festival – **Wyróżnienie Specjalne za zdjęcia**
2011 Grecja, Naoussa International Film Festival – II Nagroda w kategorii filmów z Europy Wschodniej i Południowej
2011 Włochy, Acireale, Magma International Short Film Festival – I Nagroda Lorenzo Vecchio

11. 2010, „Tylko dla Obląkanych”, etiuda fabularna, reż. P. Maślona, zdj. P. Chorzępa
2010 Polska, VII Wegiel Studencki Festiwal Filmowy – Nagroda za Reżyserię
2010 Niemcy, Monachium, International Festival of Film Schools – Nagroda Główna
12. 2010, „Kawałek Lata”, dokument, reż. M. Minorowicz, zdj. P. Chorzępa
2011 Hiszpania, Katalonia, Vidreres, Curt.doc. Vidreres International Short Documentary Film Festival – Nanook II Nagroda.
2011 Francja, Clermont-Ferrand, International Short Film Festival – **Grand Prix w Konkursie Międzynarodowym**
2010 Polska, Łódź, Festiwal Mediów „Człowiek w zagrożeniu” – Grand Prix Biała Kobra
2010 Niemcy, Lipsk, **International Leipzig Festival for Documentary and Animated Film – Nagroda Główna Złoty Gołąb w Konkursie Krótkometrażowych Filmów Dokumentalnych**
2010 Polska, Koszalin, Koszaliński Festiwal Debiutów filmowych “Młodzi i Film” – Wyróżnienie w kategorii: krótkometrażowy film dokumentalny
13. 2009, „Krajobraz nizinny z kołyską”, dokument, reż. A. Biedrzycki, zdj. P. Chorzępa
2010, Czechy, Jihlava, **International Documentary Film Festival – Wyróżnienie w kategorii: krótki metraż**
2010 Polska, Lublin, Lubelska Gala Filmu Niezależnego Złote Mrówkojady – Złoty Mrówkojad.
2010 Polska, Lublin, Lubelska Gala Filmu Niezależnego Złote Mrówkojady – **Nagroda za zdjęcia**
2010 Polska, Konin, OKFA – I Nagroda w kategorii: Film Studentów Szkół Filmowych
2010 Polska, Konin, OKFA – Wyróżnienie Jury Młodych
2010 Polska, Jelenia Góra, Międzynarodowy Festiwal Filmowy “Zoom – Zbliżenia” – Nagroda Specjalna w kategorii profilaktyka społeczna
2009 Polska, Tarnobrzeg, Festiwal Filmów Niezależnych Bartoszeki – Wyróżnienie

14. 2009, „Charon taxi”, animacja, reż. J. Wojcik, zdj. J. Wojcik, P. Chorzępa
2009 Polska, Kraków, OFAFA – Nagroda Specjalna w kategorii filmu studenckiego

15. 2008, „Kolejny dzień”, etiuda fabularna, reż. W. Tofilska, zdj. P. Chorzępa
2009, USA, Los Angeles, **Polish Film Festival in Los Angeles – Nagroda za Zdjęcia Kodak Award**

Załącznik: dzieła filmowe zrealizowane po uzyskaniu stopnia doktora w dziedzinie sztuk filmowych wraz z wykazem nagród

1. 2018, „RELAX” reż. Agnieszka Elbanowska, zdj. Paweł Chorzępa, 26 min
2018, Gdynia (Festiwal Polskich Filmów Fabularnych) – Nagroda Multimedia Polska w Konkursie Filmów Krótkometrażowych, za "lekkość w sposobie opowiadania, powrót do tradycji polskiego kina komediowego oraz poruszenie ważnych zagadnień społecznych"
2. 2018 „NEWBORN” reż. Lidia Duda, zdj. Paweł Chorzępa, 74 min
3. 2018 „KRZYŻOKI” reż. Anna Gawlita, zdj. Tomasz Wolski, współpraca operatorska Paweł Chorzępa, 20 min
2018, Opole (Festiwal Filmowy „Opolskie Lamy”) – Wyróżnienie;
2018, Bydgoszcz (Międzynarodowy Festiwal Sztuki Autorów Zdjęć Filmowych „CAMERIMAGE”) – „ZŁOTA ŻABA” w Konkursie Krótkometrażowych Filmów Dokumentalnych;
2018, Łódź (Festiwal Mediów „Człowiek w zagrożeniu”) – Wyróżnienie Jury za „twórczą kontynuację wspaniałej tradycji polskiego dokumentu kreatywnego w filmie, który obrazuje wagę i moc rytuału”.
4. 2018 „FORTEPIAN CHOPINA”, reż. Piotr Stasik, zdj. Paweł Chorzępa, Piotr Stasik, 16 min
5. 2018 „ADREW WARHOLA, MOJA FABRYKA” reż. Bogdan Dziworski, zdj. Paweł Chorzępa (faza post-produkcyjna)
6. 2018 „IN BETWEEN” reż. Jakub Piątek, zdj. Paweł Chorzępa, Małgorzata Szyłak, Tomasz Wolski, Filip Drożdż, Nicolas Villegas, Piotr Pawlus, Natalia Pietsch, Piotr Stasik, 24 min
7. 2018 „RADWAN” reż. Teresa Czepiec, zdj. Ernest Wilczyński, współpraca operatorska Paweł Chorzępa, 15 min
8. 2017 „PRZEMEK DYAKOWSKI. ZYCIE NA JAZZOWO” reż. Andrzej Mańkowski, zdj. Paweł Chorzępa, Andrzej Juński, Agnieszka Juńska, Andrzej Mańkowski, 53 min
9. 2016 „IMPERATYW” reż. Tomasz Wolski, współpraca operatorska Paweł Chorzępa, 31 min
10. 2016 „PIERWSZY POLAK NA MARSIE” reż. Agnieszka Elbanowska, zdj. Paweł Chorzępa, 37 min
2016, Warszawa (Warszawski Festiwal Filmowy) – **NAGRODA GŁÓWNA** w Konkursie Filmów Krótkometrażowych za "ryzykowny pomysł formalny na granicy gatunku, którego rezultatem jest ironiczny film, błyskotliwie komentujący Polskę, ale też absurdy współczesnego globalnego świata, w którym bohater w małej wsi w Europie Środkowej pragnie, dosłownie i w przenośni, wystrzelić się w kosmos";
2017, EINDHOVEN (Documentary Festival Eindhoven "DOCfeed") – **NAGRODA** dla najlepszego krótkiego filmu dokumentalnego;

2017, Gdańsk (Gdańsk DocFilmFestival "Godność i Praca") – Wyróżnienie za "umiejętne połączenie powagi i humoru, owocujące wzruszającym portretem człowieka posiadającego odwagę, by marzyć o podróży dosłownie nie z tego świata";

2017, Gdańsk (Gdańsk DocFilmFestival "Godność i Praca") – Nagroda Publiczności;

2017, Koszalin (Koszaliński Festiwal Debiutów Filmowych "Młodzi i Film") – Wyróżnienie za "oryginalny i pełen humoru portret marzyciela";

2017, Łódź (Montaż Film Festival) – Nagroda Publiczności, Katarzyna Boniecka;

2017, Białystok (Międzynarodowy Festiwal Filmów Krótkometrażowych "zubrOFFka") – I NAGRODA w Konkursie Polskim "Niezależni", uzasadnienie Jury: "Śmieszny, zabawny i poruszający! Zabiera nas w podróż po śmiechu i smutku głównego bohatera oraz po jego zdeterminowaniu i poświęceniu w drodze do bycia pierwszym Polakiem na Marsie";

2018, Nagroda Polskiego Kina Niezależnego im. Jana Machulskiego – Nominacja w kategorii: Najlepszy montaż Katarzyna Boniecka.

11. 2016 „OPERA O POLSCE” reż. Piotr Stasik, zdj. Paweł Chorzępa, Piotr Stasik, Adam Palenta, Barbara Kaniewska, Piotr Rosołowski, Małgorzata Szyłak, Piotr Pawlus, Kacper Kowalski, 41 min

2017, Kraków (Krakowski Festiwal Filmowy – Konkurs Polski) – Nagroda dla najlepszego producenta Anna Gawlita;

2017, Kraków (Krakowski Festiwal Filmowy – Międzynarodowy Konkurs Dokumentalny) – Wyróżnienie za "interesujący autorski mariaż gatunków, który zaowocował zbuntowanym filmowym dzieckiem";

2017, Bydgoszcz (Festiwal Filmowy "Przeźrocza") – Nagroda "Otwarte Oko";

2017, JIHLAVA (Międzynarodowy wizualne Festiwal Filmów Dokumentalnych) – Nagroda za najlepszy film dokumentalny Europy Środkowej;

2018, Szczecin (Szczecin European Film Festival) – Wyróżnienie Specjalne Jury w Konkursie Europejskim.